

ДОКОГА ще ЧАКАМЕ БАЩИТЕ

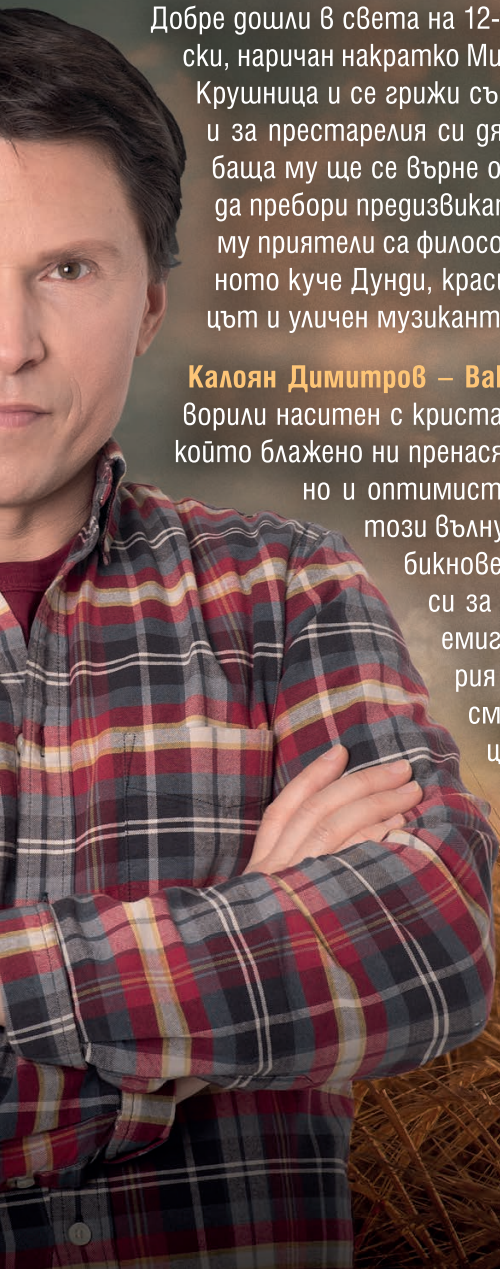
Калоян Димитров – BallaN

Иван Сапунджиев

„Докога ще чакаме бащите“ е роман за цялото семейство. Книга, която носи носталгията на детството и идеализма на младостта. Роман, пропит с мъдростта на годините, уютен като роден дом, топъл като бащино огнище.

Добре дошли в света на 12-годишния чудак Димитър Селимски, наричан накратко Митка. Момчето живее и учи в село Крушница и се грижи съвсем само за себе си, за къщата и за престарелия си дядо. Надеждата, че съвсем скоро баща му ще се върне от чужбина, го крепи и му помага да пребори предизвикателствата на деня. Най-добрите му приятели са философът Макс от шести клас, забавното куче Дунди, красивата съученичка Аглая и мъдрецът и уличен музикант дядо Стати.

Калоян Димитров – BallaN и Иван Сапунджиев са сътворили наситен с кристални емоции приключенски роман, който блажено ни пренася в детството със свежо, забавно и оптимистично отношение към живота. В този вълнуващ разказ съдбата на едно необикновено момче е преплетена с въпроси за приятелството, за любовта, за емиграцията, за бъдещето на България и малките селища, за живота и смъртта, за това как се изгражда ценностна система.

Съдържание

Неудобство, голямо неудобство	5
Баща, тениска и светът е прекрасен.....	9
Дядо, татко каза... ..	16
Никой няма право да ме съжалява	19
От Дунди по-високо няма.....	23
Ако можеше и болестите да се разболеят.. ..	27
Нагоре към върха	31
Да намериш себе си	40
Места за временно настаняване на юноши	50
Дядо Стати да превърже раните.....	55
Любовта е надежда за рай.....	63
От нищо нещо	73
И Гованец вечерят.....	78
Моето мило, мило куче	83
Изкачване в планината.....	87
Заразно ли е	98
Да прелетиш над срама	105
Селяни на света.....	114
Парите миришат.. на съвест.....	125

Как да летят самолетите	128
Като гаджета.....	140
Евгени Помирителя.....	148
Агнета и вълци.....	155
Героите на Великата девета... ..	159
Търси по-дълбоко!	167
Те са като нас.....	170
Четирикрак победител	177
Митка ще променя живота	182
То беше ясно... ..	190
Както говорят хората.....	197
Ах, тази Аглая.....	200
Какво ли прави дядо?.....	204
Утешителят	208
Красноречива тишина	215
Време е небесата да се заемат, моля	218
Това е друга история.....	226
Разговор между авторите.....	229

Неудобство, голямо неудобство

Мекото следобедно слънце си отива. Привечер е.

Учениците от село Крушница неохотно се разотиваха от двора на училището на шумни групички. Разбрали всички подробности за летния лагер, вече тръпнеха за най-сладкото – заминаването. Скришно от учителите момчетата бяха изтеглили жребий за тазгодишното Велико посвещаване и сега разпалено го коментираха.

Отделен от останалите, петокласникът Димитър Селимски, когото всички наричаха Митка, крачеше право към дома.

– Ей, все на мен ще се случи! – махна с ръка Митка и нахлупи шапка до очи.

Странно беше, че се мръщи – днес го споходи голям късмет. Падна му се да посвещава зайците от втори клас. Изтеглиха неговото име по всепризнатата „пипната“ и най-справедлива процедура. Ритуалът, въвеждащ второлаците в истинския училищен живот, си е знаменито събитие – древна традиция от стари времена, вълнение, всеки се натиска да

присъства... А бе, това чудо посвещаването си е венецът на ежегодните лагери преди учебната година. Е, второкласниците се дърпат и все питат защо има посвещаване чак във втори клас, но старите кучета имат пресериозно обяснение: кой ти брои първолаците за зайци – та те още се напикават и с единия крак са извън училище, при мамчето. Посвещават се само стабилно влезли в сериозния живот господа, а втори клас си е къде-къде по-улегнало нещо – оцелял си някак, видиш ли, ще те бъде ученик.

Митка беше сред двамата адски късметлии от пети клас, които заедно с по-големите ще размятат, поливат и ще се подиграват на дребните, а бяга ли се от такава чудесия? Казваш: „Бил съм и във *Великото посвещаване!*“ – и някак различно те гледат останалите.

Митка обаче върти глава, недоволства от шанса, кисело му е и го гложди отвътре. Как пък от толкова момчета се падна точно той? Другите ще се избият за тази чест, а той, на, падна се насила.

Знаеше Митка какви са тези „посвещаваници“, нали и той е бил някога заблудено второлаче. Там е работата, че ритуалът е голям тормоз за малките, а да признае пред останалите, че хич не му е приятно да се киска с тях – неудобно някак. Да, две години подред му се размина гледката, но тази – няма бягане.

А работата е сериозна. Чоп е теглен, по двама от трети до осми клас са избрани, та и тартор в допълнение. Бройката си стана 13, както си трябва – дяволската дузина – всеки го знае. Да кажеш, нищо работа, ама не: то една гордост при участниците, едно пуйчене. Наричаха себе си „посветители мъчители“. А и не си ли в групата, завист пада: ще си се веселят избраните, ще потормозят зайците, а и да разказват ще имат с години. А ти... чушки!

Добре де, но какво да прави Митка, който не може да гледа такива неща? Мисли го сега отвсякъде – ами не му се участва! Но не защото нещо е жалостив или защото не е храбър като другите момчета. А бе, друго си е... Ама как да го нарече?

Пък и мъчното не е само това. Ако всичко беше за едно-то гледане, ще гледа там с едно око, ще се смее наужким с другите, но то участие се иска. На всеки му идва редът да полива малките, „за да пораснат големи“, всеки трябва да ги съблича до гащи и да ги въргала в перушина, защото са „пиленца мамини“, всеки трябва хубаво да ги напердаши с възглавници, докато свят им се завие... А те, милите, летят надолу-нагоре и току проплачат за мама. Не-е, не си е работа да гледаш...

„Аз не съм никакъв там добряк – мисли си Митка, – даже съм от тези, на които окоето не мигва. Ето, вчера например, кучето как го напъдих... Ама тези малките? Не може така... плачат, гледат умилно и накокошинено... не се търпи...“

* * *

Мина време. Лагерът се изтърколи. Децата и учителите се върнаха доволни и превъзбудени.

Митка не беше писал скоро в дневника си. Когато се прибра у дома, подхвана грижливо труда си, но после, набързо и разкривено, драсна само два реда: „Ама адски се изложих. Позор! Точно преди да стана пети клас. Гаси, беше важно да не ме мислят за лигльо големите, но... Голям срам, не е за писане.“

Не искаше Митка да се сеца за станалото на летния лагер. Само се чудеше, след всички бъркотии, когато започне училище, как ли ще го гледат приятелите, другите момчета, големите, момичетата.

А иначе, какво толкова: измъкна се Митка незабелязано от посещаването на второкласниците и толкова. Копче работа, пращинка...

А как стана човъркана история? Просто, незнайно откога, чуе ли жалостиви стонове от болка, несправедливост или жестокост, те се врязват дълбоко в ума на Митка – мъчат го, преследват го непрекъснато. Беше готов на всичко да не вижда такива неща. Хубаво е, важно е да бъде с другите момчета, но как да гледа мъчението на тези дечурлига?

Иска му се не второлаците да рита, а да фрасне по мутрата някого от своите. Ама не може да спори. С големите ли да се кара? Как не... Ще го отритнат, ще го набележат. Затова си трябваше малка, нюнюнкава самоотлъчка, ей така, да не гледа глупости, да не е част от това...

Но не мина тази работа. Забеляза се, разшумя се, разлютиха се големите. Откъде да предвиди Митка, че за процедурата било толкова важно бройката да е точно онова глупаво „13“? Не било ли дяволска дузина – нямало посвещаване! Е, ти да видиш после как за всички Митка стана „предател“, „слабак“ и... А бе, не е за разправяне.

Това вече не беше никакъв летен лагер – лятна мъка си беше.

Сега, почне ли училище, Митка сигурно щеше да е най-мразеният човек.

Оказа се, че и заспиването е мъчна работа.

„Ама се натресох и аз...“ – въртеше се Митка в леглото.

Баща, тениска и светът е прекрасен

За Митка последната седмица измина неусетно. Тръгна лошо, непоносимо лошо, но към края някак всичко омекна. Светлото лице на момчето започна да връща обичайната си усмивка. Учениците и първият учебен ден бяха още далеч, а сега предстояха толкова хубави неща. Животът не се изчерпва само с някакви си ученици от село Крушница.

Поседнал на своето легло, Митка бързо потриваше ръце от тръпката на приятна емоция – скоро ще се случи нещо дългоочаквано. Увери се, че никой не наднича през прозореца, „за да няма излагации“, и продължи радостно да потрива ръце. Внимаваше да не му се присмеят, че прави странни неща, докато е сам. После се погледна в огледалото. Там се видя какъвто си се знаеше – усмихнат такъв, със смешна подстрижка и срамежлив поглед. Стана му още пò... някакво негово си. А тази подстрижка... Случва се и да го е срам. Дядо му все иска да е на равен бретон и високо, „за да му се вижда личицето“, но сега и този бретон му носеше настроение.